Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
TAMARE ĆAPETA,
predstavljeni 21. marca 2024 [1]

Zadeva C-494/22 P

Evropska komisija
Proti

Češki republiki

„Pritožba – Lastna sredstva Evropske unije – Carine – Obveznosti držav članic – Plačilo zneskov, ki ustrezajo neizterjanim lastnim sredstvom, Evropski komisiji – Preiskava izogibanja protidampinškim dajatvam na uvoz žepnih vžigalnikov iz Laosa – Poročilo Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) o misiji – Tožba, ki temelji na neupravičeni obogatitvi – Člena 268 in 340 PDEU“

I. Uvod

1. V tretje gre rado, pravijo.

2. V tej zadevi je Češka republika pred sodišči Unije tretjič predložila spor z Evropsko komisijo glede obveznosti vknjižbe lastnih sredstev Unije. Ta država članica je pred tem, prvič, vložila ničnostno tožbo na podlagi člena 263 PDEU (da bi izpodbijala dopis Komisije, s katerim se zahteva plačilo) [2] in, drugič, tožbo zaradi nedelovanja na podlagi člena 265 PDEU (ker Komisija zoper njo ni vložila tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti). [3]

3. Vsekakor je Sodišče s temeljno sodbo, Češka republika/Komisija, [4] presodilo, da kadar se država članica ne strinja s Komisijo o svojih obveznostih glede lastnih sredstev, ničnostna tožba ni mogoča in Komisija ni dolžna vložiti tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti. Vendar lahko država članica zahteva odškodnino zaradi neupravičene obogatitve Evropske unije in v ta namen pred Splošnim sodiščem vloži tožbo.

4. V praksi mora torej država članica vknjižiti sporni znesek lastnih sredstev EU na račun Komisije, da se izogne plačilu zamudnih obresti, če spor izgubi. Potem lahko država članica s tožbo na podlagi neupravičene obogatitve Evropske unije dokaže, da Komisija ni imela prav.

1 Jezik izvirnika: angleščina.

2 Glej sklep z dne 28. junija 2018, Češka republika/Komisija (T-147/15, neobjavljen, EU:T:2018:395), v katerem je Splošno sodišče odločilo, da je ta tožba nedopustna; potrjen je bil v postopku s pritožbo s sodbo z dne 9. julija 2020, Češka republika/Komisija (C-575/18 P, EU:C:2020:530).

3 Glej sklep z dne 30. septembra 2020, Češka republika/Komisija (T-13/19, neobjavljen, EU:T:2020:455), na podlagi katerega je Češka republika umaknila to tožbo.

4 Glej sodbo z dne 9. julija 2020 (C-575/18 P, EU:C:2020:530, točke od 52 do 84).

5. Češka republika je to tudi storila. Zdaj, ko je postopkovna ovira premagana, se vsebinsko vprašanje pred tem Sodiščem v postopku s pritožbo glasi, ali je proračunska pravila Unije pravilno razumela država članica ali Komisija.

6. Splošno sodišče je s sodbo z dne 11. maja 2022, Češka republika/Komisija (T-151/20, EU:T:2022:281; v nadaljevanju: izpodbijana sodba), delno ugodilo tožbi Češke republike zaradi neupravičene obogatitve. Splošno sodišče je v bistvu presodilo, da je Češka republika lahko oproščena obveznosti plačila nekaterih zneskov lastnih sredstev, ki jih ni bilo mogoče izterjati, in da ima pravico počakati na poročilo o misiji, ki ga pošlje Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF),[5] preden sprejme potrebne ukrepe za vknjižbo teh zneskov na ustreznih računih.

7. V okviru postopka s pritožbo Komisija trdi, da je bila Češka republika v skladu s pravom Unije dolžna plačati vse sporne zneske in da ni bilo neupravičene obogatitve Evropske unije.

8. V tej zadevi se torej postavljajo pomembna vprašanja o načelih in praksi glede obveznosti držav članic na podlagi prava Unije na področju lastnih sredstev. Pravzaprav gre za dve glavni vprašanji. Prvo zahteva razlago upoštevnega prava Unije, da se presodi, ali vknjižba sredstev države članice na račune z zamudo tej državi članici onemogoča, da bi bila oproščena obveznosti dajanja na razpolago lastnih sredstev. Drugo se nanaša na to, ali je Češka republika v posebnih okoliščinah te zadeve določila in vknjižila pravice Unije z zamudo, ker je čakala na poročilo urada OLAF o misiji.

II. Dejansko stanje

A. Sistem lastnih sredstev Unije in ustrezno pravo Unije

9. Delovanje Evropske unije je odvisno od uravnoteženega proračuna, ki se v glavnem financira iz lastnih sredstev. Lastna sredstva Unije so pravzaprav prihodki, ki samodejno pripadejo proračunu Unije, ne da bi morali organi držav članic o tem naknadno odločati.[6]

[5] OLAF je služba ali oddelek v okviru Komisije. Ustanovljen je bil leta 1999 za krepitev boja proti goljufijam in drugim nezakonitim dejavnostim, ki škodijo finančnim interesom Evropske unije. Glej zlasti člena 1 in 2 ter uvodne izjave od 1 do 4 Sklepa Komisije 1999/352/ES, ESPJ, Euratom, z dne 28. aprila 1999 o ustanovitvi Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 110).

[6] Evropska komisija, *European Union Public Finance*, 4. izdaja, Urad za uradne publikacije Evropskih skupnosti, Luxembourg, 2008, str. 135.

10. Obstaja več vrst lastnih sredstev Unije, med drugim tradicionalna lastna sredstva, ki so v glavnem carine za proizvode, uvožene iz tretjih držav.[7] Tradicionalna lastna sredstva so za Evropsko unijo neposreden vir prihodkov, ki ni odvisen od prispevkov držav članic.[8] V celoti jih opredeli zakonodajalec Unije,[9] države članice pa ravnajo samo kot izvršitelji v okviru svojih obveznosti pobiranja in prenosa teh sredstev.[10]

11. Toda ker Evropska unija nima lastnih pobiralcev davka, morajo države članice pobirati carine in jih plačevati („dati na razpolago“ v terminologiji zakonodaje Unije) v proračun Unije s pologom na račun v imenu Komisije (obdržijo lahko določen odstotni delež za stroške zbiranja).

12. Skratka, tradicionalna lastna sredstva so denar EU, vendar ga morajo za Evropsko unijo pridobiti države članice.

13. Zato je sistem lastnih sredstev Unije urejen s posebnim pravnim okvirom EU,[11] ki je ključen za to zadevo. V tem sistemu države članice nimajo diskrecijske pravice in morajo dati na razpolago lastna sredstva v skladu s pravili (vključno z roki), določenimi v zakonodaji EU na področju lastnih sredstev.[12]

14. Za to zadevo so pomembni Sklep 2000/597,[13] Sklep 2007/436[14] in Uredba št. 1150/2000.[15]

15. Uredba št. 1150/2000 vsebuje določbe o dajanju lastnih sredstev na razpolago Komisiji. To se izvede v treh korakih. Prvič, država članica mora *določiti pravice Unije*, kar ureja člen 2 Uredbe št. 1150/2000. Drugič, država članica mora *knjižiti te pravice* na računih v skladu

[7] Druge kategorije lastnih sredstev Unije so lastna sredstva iz naslova davka na dodano vrednost (DDV), iz naslova bruto nacionalnega dohodka (BND) in iz naslova nereciklirane odpadne plastične embalaže (uvedena leta 2021).

[8] Tradicionalna lastna sredstva so leta 2022 znašala približno 16 % prihodkov iz lastnih sredstev, in sicer 23,5 milijarde EUR. Glej Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu in Računskemu sodišču – Konsolidirani zaključni račun Evropske unije za proračunsko leto 2022, COM(2023) 391 final, 28. junij 2023, točka 5.1, str. 25, in točka 3.6.1, str. 149.

[9] Od Sklepa Sveta 70/243, ESPJ, EGS, Euratom, z dne 21. aprila 1970 o nadomestitvi finančnih prispevkov držav članic z lastnimi sredstvi Skupnosti (UL, posebna izdaja v angleščini, 1970(I) str. 224).

[10] Glej sklepne predloge generalnega pravobranilca L. A. Geelhoeda v zadevi Komisija/Danska (C-392/02, EU:C:2005:142, točka 11). Glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca D. Ruiz-Jaraboja Colomerja v zadevi Komisija/Finska (C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05, C-461/05 in C-239/06, EU:C:2009:67, točka 72, opomba 39), pri čemer je treba omeniti, da je za carine navedeno, da se „\[t]a sredstva \[…] imenujejo ‚tradicionalna‘ lastna sredstva ali lastna sredstva ‚po naravi‘, ker je njihovo pobiranje odvisno izključno od politik [Unije], in ne od volje držav“.

[11] Skozi leta je Svet sprejel sklepe o vzpostavitvi sistema lastnih sredstev, ki jih morajo na podlagi člena 311, tretji odstavek, PDEU odobriti države članice v skladu s svojimi ustavnimi pravili. Ti sklepi se izvedejo z uredbami, ki jih Svet sprejme z odobritvijo Evropskega parlamenta v skladu s členom 311, četrti odstavek, PDEU ali po posvetovanju s Parlamentom in Računskim sodiščem v skladu s členom 322(2) PDEU.

[12] V sodbi z dne 9. julija 2020, Češka republika/Komisija (C-575/18 P, EU:C:2020:530, točka 62) in sodbi z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem) (C-213/19, EU:C:2022:167, točka 345), je Sodišče poudarilo, da je upravljanje sistema lastnih sredstev Unije zaupano državam članicam ter da jim je obveznost zbiranja, določanja in dajanja na razpolago lastnih sredstev naložena neposredno v skladu z zakonodajo Unije na področju lastnih sredstev.

[13] Sklep Sveta 2000/597/ES, Euratom, z dne 29. septembra 2000 o sistemu virov lastnih sredstev Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 200).

[14] Sklep Sveta 2007/436/ES, Euratom, z dne 7. junija 2007 o sistemu virov lastnih sredstev Evropskih skupnosti (UL 2007, L 163, str. 17).

[15] Uredba Sveta (ES, Euratom) št. 1150/2000 z dne 22. maja 2000 o izvajanju [Sklepa 2007/436] o sistemu virov lastnih sredstev Skupnosti (UL 2000, L 130, str. 1), kakor je bila ob upoštevnem času spremenjena z Uredbo Sveta (ES, Euratom) št. 2028/2004 z dne 16. novembra 2004 (UL 2004, L 352, str. 1) in z Uredbo Sveta (ES, Euratom) št. 105/2009 z dne 26. januarja 2009 (UL 2009, L 36, str. 1). Uredba št. 1150/2000 je bila pozneje razveljavljena z Uredbo Sveta (EU, Euratom) št. 609/2014 z dne 26. maja 2014 o načinih in postopkih za dajanje tradicionalnih lastnih sredstev ter lastnih sredstev iz naslovov DDV in BND na razpolago ter ukrepih za zagotavljanje denarnih sredstev (UL 2014, L 168, str. 39), kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo Sveta (EU, Euratom) 2022/615 z dne 5. aprila 2022, da se poveča predvidljivost za države članice in pojasnijo postopki za reševanje sporov pri dajanju tradicionalnih lastnih sredstev ter lastnih sredstev iz naslovov DDV in BND na razpolago (UL 2022, L 115, str. 51).

s členom 6 Uredbe št. 1150/2000. Tretjič, v skladu s členoma 9 in 10 Uredbe št. 1150/2000 mora država članica *določeni znesek dati na razpolago Komisiji* tako, da v dobro računa Komisije knjiži znesek v višini navedenih pravic.

16. Pri določanju pravic člen 2(1) Uredbe št. 1150/2000 vzpostavlja povezavo s carinsko zakonodajo Unije. Določa namreč, da mora biti pravica Evropske unije do tradicionalnih lastnih sredstev določena „takoj, ko so izpolnjeni pogoji za knjiženje pravice na račune in za obvestilo dolžnika, določeni v carinskih predpisih“.[16] V skladu s členom 2(2) te uredbe je datum določitve pravice „datum knjiženja v računovodske knjige, ki so določene v carinskih predpisih“.

17. Kar zadeva vknjižbe pravic na račune, člen 6(1) Uredbe št. 1150/2000 določa, da morajo države članice voditi posebne račune lastnih sredstev.[17] V skladu s členom 6(3) Uredbe št. 1150/2000 morajo države članice v določenem roku[18] vknjižiti tradicionalna lastna sredstva na enem od dveh računov. V običajnih okoliščinah, tj. kadar poberejo zapadle zneske ali prejmejo jamstvo dolžnika, vnesejo pravico na običajen račun, imenovan „račun A“. Če pa zneski niso izterjani od dolžnika ali zanje ni predloženo jamstvo ali kadar so zajamčeni zneski izpodbijani in se lahko spremenijo, države članice vknjižijo pravice Unije na poseben račun, imenovan „račun B“.

18. Kar zadeva dajanje lastnih sredstev na razpolago Komisiji, člen 9(1) Uredbe št. 1150/2000 določa, da morajo države članice lastna sredstva knjižiti v dobro računa, ki je odprt v imenu Komisije, v skladu s postopkom iz člena 10. Člen 10(1) te uredbe določa, da je treba, potem ko se odštejejo stroški zbiranja, lastna sredstva z računa A vknjižiti na račun Komisije v roku, določenem glede na to, kdaj so bile pravice določene, lastna sredstva z računa B pa je treba vknjižiti v roku, določenem glede na to, kdaj so bile pravice izterjane. V skladu s členom 11 Uredbe št. 1150/2000 se za vsako zamudo pri dajanju na razpolago lastnih sredstev Komisiji plačajo obresti.

19. Člen 17(1) Uredbe št. 1150/2000 od držav članic zahteva, da „sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da je v skladu s to uredbo Komisiji na razpolago znesek v višini pravic, določenih v členu 2“.

20. Vendar za pravice, vknjižene na računu B, člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000 v različici, ki se je uporabljala ob upoštevnem času, določa, da države članice „niso dolžne dati na razpolago Komisiji zneskov v višini določenih pravic, ki jih ni mogoče izterjati ali: (a) zaradi višje sile ali (b) zaradi drugih razlogov, na katere nimajo vpliva“.

21. V skladu s členom 17(2) Uredbe št. 1150/2000 se za zneske določenih pravic šteje, da so neizterljivi, „najkasneje po obdobju petih let od datuma, ko so bile določene v skladu s členom 2“, ali ko je sprejeta, uradno sporočena ali objavljena končna odločitev v primeru pritožbe. Take neizterljive zneske se dokončno odstrani z računa B.[19]

[16] Člen 217(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL 1992, L 302, str. 1; v nadaljevanju: carinski zakonik) je v različici, ki se je uporabljala ob upoštevnem času, določal: „Vsak znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, ki je posledica carinskega dolga – v nadaljevanju ‚znesek dajatev‘ – morajo carinski organi takoj potem, ko so jim na voljo potrebni podatki, izračunati in vnesti v računovodske evidence ali kakšne druge ustrezne nosilce podatkov (vknjižba).“ Ta uredba je bila pozneje razveljavljena z Uredbo (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL 2013, L 269, str. 1), ki vsebuje podobne določbe v zvezi s tem (glej člena 101(1) in 104(1) te uredbe).

[17] V uvodni izjavi 11 Uredbe št. 1150/2000 je navedeno: „Treba je voditi posebne račune pravic, ki niso bile izterjane. Ti računi in predložitev četrtletnega izpiska iz teh računov naj bi omogočali Komisiji natančnejše spremljanje in nadzor postopkov, ki jih sprejmejo države članice za zbiranje lastnih sredstev, zlasti tistih, pri katerih je šlo za goljufije ali nepravilnosti.“

[18] „najkasneje prvi delovni dan po 19. dnevu drugega meseca, ki sledi mesecu, v katerem je bila pravica določena.“

[19] Glej člen 17(2), peti pododstavek, Uredbe št. 1150/2000.

22. V skladu s postopkom iz člena 17(3) in (4) Uredbe št. 1150/2000 so države članice dolžne poročati Komisiji o primerih, pri katerih neizterljivi zneski presegajo 50.000 EUR (znana kot poročila o odpisu). Komisija nato pripravi pripombe za oceno obrazložitve države članice glede oprostitve obveznosti na podlagi člena 17(2), kot se je zgodilo v tej zadevi.

B. Dogodki, ki so privedli do postopka pred Splošnim sodiščem

23. Ta zadeva izhaja iz spora med Češko republiko in Komisijo o tem, ali je ta država članica določila nekatere zneske v višini lastnih sredstev Unije z zamudo, ker je čakala na informacije urada OLAF. V nadaljevanju je predstavljeno zaporedje dogodkov, ki so privedli do obravnavane zadeve.

24. Leta 2001 je Evropska unija uvedla protidampinške dajatve za uvoz žepnih vžigalnikov iz Kitajske.[20] Zato so se pojavili poskusi izogibanja tem dajatvam in poskusi, da bi v Evropsko unijo uvozili vžigalnike z lažno deklariranim poreklom iz več držav jugovzhodne Azije, med drugim iz Laosa, v nasprotju s pravom Unije.

25. Družba Baide Lighter Industry (LAO) Co., Ltd. je družba iz Laosa, ki je uvažala žepne vžigalnike v Evropsko unijo prek svoje evropske družbe Baide International (Europe) s.r.o. iz Prage (Češka republika). Ti družbi bom skupaj imenovala: Baide.

26. Češki organi so 22. marca 2006 oblikovali profil tveganja (v nadaljevanju: profil tveganja), kar je pomenilo, da je obstajal utemeljen sum o izogibanju carinski zakonodaji pri uvozu vžigalnikov in predpisanim notranjim kontrolam.

27. Češki organi so 13. aprila 2006 uradu OLAF poslali dopis, v katerem so navedli informacije o primerih uvoza vžigalnikov in sporočili sume o goljufijah družb, med drugim družbe Baide.

28. Češki organi so 28. avgusta 2006 začeli preiskovati družbo Baide.

29. Nato so 2. novembra 2006 posodobili profil tveganja.

30. Urad OLAF je 20. decembra 2006 začel preiskovati uvoz vžigalnikov iz Laosa od leta 2004 do leta 2006.

31. Urad OLAF je 30. aprila 2007 sprejel sporočilo o medsebojni pomoči, ki ga je poslal državam članicam, da bi jih opozoril o domnevni goljufiji in zaprosil za nadaljnje informacije.

32. Misija Unije je bila od 2. do 26. novembra 2007 v Laosu in na Tajskem, da bi preiskala domnevno izogibanje protidampinškim dajatvam za vžigalnike, uvožene iz Laosa v Evropsko unijo od leta 2004 do leta 2007 (v nadaljevanju: misija). Ekipa misije Unije je bila sestavljena iz uradnikov urada OLAF ter carinskih organov Češke republike, Nemčije in Združenega kraljestva – treh držav članic, za katere je veljalo, da je nanje ta trgovina najbolj vplivala.

[20] To so bili žepni plinski vžigalniki na kresilni kamen, ki jih ni mogoče ponovno napolniti, in vžigalniki, ki se lahko ponovno napolnijo. Glej Uredbo Sveta (ES) št. 1824/2001 z dne 12. septembra 2001 o uvedbi dokončne protidampinške carine pri uvozu žepnih plinskih vžigalnikov na kresilni kamen, ki jih ni mogoče ponovno napolniti, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in odpremljenih oziroma s poreklom iz Tajvana (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 38, str. 143) .

33. Med misijo so člani ekipe misije Unije in laoški organi 15. novembra 2007 sestavili in podpisali dogovorjeni skupni zapisnik (v nadaljevanju: skupni zapisnik).[21] V tem zapisniku so bili opisani dejansko stanje in ugotovitve misije, vseboval pa je tudi več priloženih dokumentov.

34. Skupni zapisnik se je nanašal zlasti na predhodno preiskavo, ki so jo laoški organi izvedli pred misijo in med katero so ugotovili, da je bilo 96 od 110 pošiljk, vključenih na seznam uvoza Unije, pravzaprav ponovni izvoz uvoženih kitajskih vžigalnikov, preostalih 14 pošiljk pa je vsebovalo vžigalnike s poreklom iz Laosa. V zapisniku so bile navedene tudi nadaljnje informacije in dokumenti, ki so bili pridobljeni od laoških organov ter med obiskom prostorov družbe Baide v Laosu. Poleg tega je bilo v njem navedeno, da je bil dosežen dogovor, da bodo laoški organi nadaljevali preiskavo o nekaterih dodatnih pošiljkah, odkritih med misijo, in da bo ekipa misije Unije vložila nov predlog pri nekaterih organih v Laosu, naj proučijo carinske deklaracije v zvezi z vsemi zadevnimi pošiljkami.

35. Po vrnitvi z misije se je urad OLAF strinjal, da bo dokaze, zbrane med misijo, predložil Češki republiki na začetku leta 2008. Vendar je urad OLAF poročilo s priloženimi dokazi predložil z zamudo.

36. Družba Baide je 6. maja 2008 nehala poslovati v Češki republiki.

37. Urad OLAF je 30. maja 2008 sprejel poročilo o misiji (v nadaljevanju: poročilo urada OLAF o misiji). To poročilo je vsebovalo povzetek misije, rezultate in priporočila urada OLAF, priloženi pa so bili dokazi, zbrani med misijo.

38. Natančneje, v poročilu urada OLAF o misiji so bile povzete informacije, prejete med misijo, in je bilo navedeno, da so informacije, ki so bile na voljo v Laosu, skupaj s tistimi, ki so jih predložile države članice, uradu OLAF omogočile, da je zagotovil popolno revizijsko sled za 67 pošiljk, uvoženih v Evropsko unijo. V poročilu je bilo ugotovljeno, da je družba Baide uvažala vžigalnike iz Kitajske v Laos in jih nato prek Tajske ponovno izvažala v Evropsko unijo ter se tako izognila protidampinškim dajatvam.

39. V priporočilih urada OLAF iz tega poročila je bilo v relevantnem delu navedeno: „Šteje se, da dokazi o kitajskem poreklu, pridobljeni med preiskovalno misijo, zadostujejo, da države članice začnejo upravni postopek ponovne odmere dajatve.“

40. Češka republika je bila 9. julija 2008 uradno obveščena o poročilu urada OLAF o misiji.

41. Češka republika je v odgovor na svojo zahtevo 4. avgusta 2008 prejela različico poročila urada OLAF o misiji v češkem jeziku.

42. Češki organi so se 11. avgusta 2008 srečali na sestanku, da bi se dogovorili, kako ukrepati. Istega dne so češki organi preiskali prostore družbe Baide v Pragi in ugotovili, da je bila družba 6. maja 2008 izbrisana iz registra ter se je izselila.

43. Septembra 2008 so češki organi sprejeli razmeroma neuspešne ukrepe za odmero in izterjavo dajatev v 28 primerih uvoza vžigalnikov, ki jih je družba Baide uvozila v Češko republiko ter jih sprostila v prosti promet med 26. septembrom 2005 in 1. marcem 2007.

[21] Dogovorjeni skupni zapisnik, Vientiane, 15. novembra 2007, Misija Skupnosti za upravno sodelovanje pri preverjanju porekla vžigalnikov na kresilni kamen, uvoženih iz Laoške LDR v Evropsko skupnost, Laoška LDR, od 6. do 16. novembra 2007.

44. Med 22. septembrom 2008 in 18. februarjem 2009 je Češka republika določila dajatve, ki jih je dolgovala družba Baide, in vknjižila zneske v višini pravic, ki so bile določene, vendar še niso bile izterjane za tiste primere, na račun B v skladu s členom 6(3)(b) Uredbe št. 1150/2000.

45. Urad OLAF je 10. decembra 2008 sprejel končno poročilo o preiskavi uvoza vžigalnikov iz Laosa od leta 2004 do 2006 (v nadaljevanju končno poročilo urada OLAF). V njem so bili povzeti dejansko stanje in rezultati misiji ter predstavljene pravna presoja in ugotovitve urada OLAF.

46. Med novembrom 2013 in novembrom 2014 je Češka republika Komisiji predložila poročila o 28 primerih, v katerih je ta država članica menila, da ni dolžna dati na razpolago teh zneskov Komisiji v skladu s členom 17(2) Uredbe št. 1150/2000, ker jih ni bilo mogoče izterjati.

47. Po nekaj izmenjavah informacij je Komisija 20. januarja 2015 Češki republiki poslala dopis, v katerem je predstavila svoje stališče, da pogoji iz člena 17(2) Uredbe št. 1150/2000 za 28 primerov niso bili izpolnjeni. Komisija je od države članice zahtevala, naj v dobro njenega računa vknjiži sredstva v višini 53.976.340 čeških kron (CZK) (približno 2.112.708 EUR).

48. Češka republika je 17. marca 2015, potem ko je izrazila pridržke, nakazala 75 % tega zneska (40.482.255 CZK ali približno 1.584.531 EUR) na račun Komisije, pred tem pa je odbila stroške zbiranja v višini 25 %. [22]

C. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

49. Češka republika je 16. marca 2020 pred Splošnim sodiščem vložila tožbo zaradi neupravičene obogatitve Evropske unije in predlagala vračilo tega zneska.

50. Kraljevina Belgija in Republika Poljska sta intervenirali v podporo predlogom Češke republike.

51. Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo ugodilo tožbi Češke republike glede dela tega zneska.

52. Prvič, Splošno sodišče je menilo, da bi se Češka republika za oprostitev obveznosti dajanja na razpolago zadevnih zneskov Komisiji lahko sklicevala na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, čeprav ta država članica ne bi pravočasno vknjižila sredstev na račun B v skladu z roki iz člena 6(3)(b) Uredbe št. 1150/2000. Splošno sodišče je tudi presodilo, da je Češka republika knjiženje izvedla pravočasno, saj je navedene roke treba izračunati od datuma, ko so bile pravice dejansko določene, ne pa od datuma, ko bi morale biti določene (točke od 85 do 93 izpodbijane sodbe).

53. Drugič, Splošno sodišče je presodilo, da bi Češka republika lahko določila carine, ki jih je dolgovala družba Baide, šele po prejemu poročila urada OLAF o misiji in da ta država članica ni bila dolžna tega storiti ob vrnitvi z akcije. Splošno sodišče je menilo, da je imela Češka republika pravico počakati na to poročilo in pred tem ni bila dolžna zaprositi za dokaze, zbrane med misijo, saj se je urad OLAF strinjal, da bo dokaze predložil na začetku leta 2008, vendar je nato to storil z zamudo, bil pa je v boljšem položaju za analiziranje in preverjanje takih dokazov (točke od 94 do 126 izpodbijane sodbe).

[22] Češka republika je nato 22. decembra 2016 Komisiji nakazala dodatnih 5 % tega zneska, kar je ustrezalo znižanju stopnje stroškov zbiranja s 25 % na 20 % v skladu s spremembo upoštevne zakonodaje Unije z retroaktivnim učinkom. Češka republika je pozneje umaknila predlog za povračilo tega dodatnega zneska, zato ta ni predmet obravnave v tem postopku. Glej točki 15 in 29 izpodbijane sodbe.

54. Tretjič, Splošno sodišče je razsodilo, da je prenehanje opravljanja dejavnosti družbe Baide v Češki republiki pomenilo razlog, ki ga ni mogoče očitati tej državi članici v skladu s členom 17(2) Uredbe št. 1150/2000 in zaradi katerega jo je bilo mogoče oprostiti obveznosti dajanja spornega zneska na razpolago, saj takrat na njenem ozemlju ni bilo več mogoče zaseči nobenega premoženja (točke od 127 do 137 izpodbijane sodbe).

55. Četrtič, Splošno sodišče je kljub temu menilo, da je bila Češka republika na podlagi prava Unije dolžna predložiti zavarovanje za protidampinške dajatve, ki jih je dolgovala družba Baide, in sicer od sprejetja profila tveganja 22. marca 2006. Na podlagi tega je Splošno sodišče ugotovilo obstoj neupravičene obogatitve Evropske unije pri 12 od 28 primerov uvoza, opravljenih pred tem datumom, ne pa tudi pri 16 primerih uvoza, opravljenih pozneje (točke od 145 do 196 izpodbijane sodbe).

D. Postopek pred Sodiščem

56. Komisija v pritožbi, vloženi 22. julija 2022, Sodišču predlaga, naj razveljavi prvo točko izreka izpodbijane sodbe, razveljavi zadevo in Češki republiki naloži plačilo stroškov ali, podredno, zadevo vrne Splošnemu sodišču za presojo razlogov, ki še niso bili preučeni, odločitev o stroških pa pridrži.

57. Češka republika je v odgovoru, vloženem 8. novembra 2022, Sodišču predlagala, naj zavrne pritožbo kot nedopustno ali, podredno, kot neutemeljeno in Komisiji naloži plačilo stroškov.

58. Komisija in Češka republika sta 13. marca 2023 oziroma 21. aprila 2023 vložili tudi repliko oziroma dupliko.

59. Kraljevina Belgija in Republika Poljska Sodišču predlagata, naj zavrne pritožbo in Komisiji naloži plačilo stroškov.

60. S sklepom predsednika Sodišča z dne 13. februarja 2023 je bila Kraljevini Nizozemski dovoljena intervencija v podporo Češki republiki.

61. Na obravnavi 10. januarja 2024 so Komisija, Češka republika ter belgijska, nizozemska in poljska vlada ustno podale navedbe.

III. Analiza

62. Sodišče je tožbo zaradi neupravičene obogatitve Evropske unije izoblikovalo v okviru nepogodbene odgovornosti Unije. [23]

[23] Sodišče je s sodbo z dne 16. decembra 2008, Masdar (UK)/Komisija (C-47/07 P, EU:C:2008:726, točke od 44 do 50), prvič potrdilo, da je tožba zaradi neupravičene obogatitve Evropske unije mogoča, da se zagotovi učinkovito pravno varstvo. S sodbo z dne 9. julija 2020, Češka republika/Komisija (C-575/18 P, EU:C:2020:530, zlasti točke od 81 do 84), je Sodišče presodilo, da je tako tožbo mogoče uporabiti v okoliščinah, kakršne obstajajo v obravnavani zadevi. Glej Bačić Selanec, N., A (more) complete system of remedies: Effective judicial protection of EU Member States in *Czech Republic* v. *Commission*, (Popoln(ejši) sistem pravnih sredstev: učinkovito pravno varstvo držav članic EU v zadevi Češka republika/Komisija), *Common Market Law Review*, zv. 49, št. 1, 2022, str. 171. Bolj splošno glej tudi Nowak, J., On the incompleteness of the system of remedies established by the EU Treaties and how to proceed (O nepopolnosti sistema pravnih sredstev, vzpostavljenega na podlagi pogodb EU in kako ravnati v prihodnje), *EU Law Live Weekend Edition*, št. 21, 2020.

63. Da bi bila Češka republika kot tožeča stranka uspešna s tako tožbo, mora predložiti dokaz o obogatitvi Evropske unije brez ustrezne pravne podlage in dokaz o prikrajšanju Češke republike, povezanem z navedeno obogatitvijo.[24]

64. V tem postopku ni sporno, da se je Evropska unija obogatila s sorazmernim prikrajšanjem Češke republike, saj je ta država članica plačala sporni znesek lastnih sredstev Unije, čeprav se s Komisijo ni strinjala glede svoje obveznosti, da to stori. Bistvo spora v obravnavani zadevi je v tem, ali je obstajala veljavna pravna podlaga za tako plačilo.

65. Če bi se Češka republika lahko uspešno sklicevala na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, ne bi bilo ustrezne pravne podlage, ki bi zahtevala plačilo. Evropska unija bi se tako neupravičeno obogatila in bi morala vrniti zadevni znesek.

66. Splošno sodišče je presodilo, da bi se Češka republika lahko sklicevala na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000 za povračilo dela zneska, nakazanega v proračun Unije.

67. V okviru postopka s pritožbo Komisija trdi, da je Češka republika določila in knjižila zneske z zamudo, zato se ne bi mogla sklicevati na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000. Zato država članica ni bila oproščena obveznosti dajanja na razpolago vseh spornih zneskov Komisiji in ji zneski ne bi smeli biti povrnjeni.

68. Komisija navaja dva pritožbena razloga. Prvi pritožbeni razlog temelji na tem, da naj bi Splošno sodišče napačno razlagalo člena 6(3) in 17(2) Uredbe št. 1150/2000. Drugi pritožbeni razlog temelji na tem, da naj bi Splošno sodišče napačno razlagalo člena 2(1) in 17(1) Uredbe št. 1150/2000 v povezavi s členom 217(1) carinskega zakonika in členom 325 PDEU.

69. Prvi pritožbeni razlog pravzaprav izpodbija ugotovitev Splošnega sodišča, da se država članica lahko opre na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, tudi če je bilo knjiženje na račun B na podlagi člena 6(3)(b) Uredbe št. 1150/2000 izvedeno z zamudo. Drugi pritožbeni razlog izpodbija ugotovitev Splošnega sodišča, da je Češka republika pravočasno knjižila sredstva, ker je upravičeno čakala na poročilo urada OLAF o misiji.

70. Češka republika ob podpori belgijske, nizozemske in poljske vlade trdi, da je treba pritožbo Komisije zavreči kot nedopustno in v vsakem primeru kot neutemeljeno.

71. Najprej bom pojasnila, zakaj menim, da je treba trditve Češke republike glede dopustnosti pritožbe zavrniti (A). Nato bom pokazala, zakaj menim, da sta prvi (B) in drugi (C) pritožbeni razlog utemeljena.

A. Dopustnost

72. Češka republika trdi, da sta oba pritožbena razloga nedopustna, ker ne izpolnjujeta postopkovnih zahtev, kakor se to razlaga v sodni praksi Sodišča v zvezi z jasnostjo in natančnostjo pritožbe ter točkami izpodbijane sodbe, ki se izpodbijajo.[25] Ta država članica tudi trdi, da so nekatere trditve Komisije nove in niso bile preučene v okviru postopka pred Splošnim

[24] Glej sodbo z dne 9. julija 2020, Češka republika/Komisija (C-575/18 P, EU:C:2020:530, točki 82 in 83).

[25] V zvezi s tem glej na primer sodbo z dne 20. septembra 2016, Ledra Advertising in drugi/Komisija in ECB (C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, točka 35), ter sodbo z dne 8. novembra 2022, Fiat Chrysler Finance Europe/Komisija (C-885/19 P in C-898/19 P, EU:C:2022:859, točka 52).

sodiščem.[26] Natančneje, Komisija je, kot je Češka republika poudarila na obravnavi, spremenila svoje stališče in predložila nove trditve na podlagi skupnega zapisnika, ki jih ni navedla pred Splošnim sodiščem.

73. Menim, da je trditve Češke republike treba zavreči.

74. Prvič, v obeh pritožbenih razlogih so v nasprotju s predložitvami te države članice natančno navedene sporne točke izpodbijane sodbe in navedeni razlogi, zakaj te točke po mnenju Komisije temeljijo na napačni uporabi prava, kar Sodišču omogoča, da uveljavi svoje pooblastilo za pregled njihove zakonitosti.

75. Drugič, Komisija v nasprotju s trditvami Češke republike v pritožbi ni navedla novih razlogov. V zvezi s tem je iz točk 94, 95 in 104 izpodbijane sodbe ter iz pisnih predložitev Komisije in Češke republike v postopku pred Splošnim sodiščem[27] razvidno, da je Komisija z opiranjem na skupni zapisnik pred Splošnim sodiščem trdila, da je imela Češka republika na voljo dovolj informacij za določitev carinskega dolga najpozneje ob vrnitvi z misije. Če si Komisija s svojimi trditvami v okviru postopka pritožbe prizadeva dokazati, da je Splošno sodišče napačno presodilo, da bi Češka republika lahko počakala z določitvijo zneskov, dokler ne bi urad OLAF predložil poročila o misiji, te trditve pomenijo razširitev razloga, navedenega pred Splošnim sodiščem, in ne pomenijo novega razloga, ki bi bil prvič naveden v okviru pritožbe.

76. Zato menim, da je pritožba dopustna.

B. Prvi pritožbeni razlog

77. Komisija v prvem pritožbenem razlogu Splošnemu sodišču očita, da je v točkah od 85 do 93 izpodbijane sodbe napačno razlagalo člena 6(3) in 17(2) Uredbe št. 1150/2000.

78. Bistvo trditve Komisije je, da je Splošno sodišče napačno menilo, da se lahko država članica sklicuje na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, tudi če je z zamudo vknjižila pravice na račun B v skladu s členom 6(3) Uredbe št. 1150/2000.

79. Češka republika s podporo belgijske, nizozemske in poljske vlade trdi, da razlaga Komisije glede odnosa med členoma 6(3)(b) in 17(2) Uredbe št. 1150/2000 ni podprta z besedilom ter cilji teh določb. Po mnenju teh držav članic knjiženje sredstev na račun B z zamudo ne more samodejno pomeniti, da se država članica ne sme opirati na člen 17(2). To bi bilo v nasprotju z namenom zakonodaje Unije, na kateri temelji ta določba.

80. Po mojem mnenju je razlaga odnosa med členoma 6(3)(b) in 17(2) Uredbe št. 1150/2000 odvisna od določitve tega, kdaj se za vknjiženje pravice šteje, da je bilo izvedeno z zamudo. Če se za vknjiženje šteje, da je bilo izvedeno z zamudo, kadar ga država članica ni izvedla prej po lastni krivdi, ni razloga, da bi bilo državi članici omogočeno sklicevanje na člen 17(2) Uredbe

[26] Za sodno prakso, ki potrjuje, da Sodišče ne sme preučiti novih razlogov v fazi pritožbe, glej na primer sodbo z dne 30. januarja 2019, Belgija/Komisija (C-587/17 P, EU:C:2019:75, točki 39 in 40), in sodbo z dne 9. decembra 2020, Groupe Canal +/Komisija (C-132/19 P, EU:C:2020:1007, točka 28).

[27] V zvezi s tem se sklicujem na obrambo Komisije (točke od 70 do 72), odgovor Češke republike (točke od 50 do 52), dupliko Komisije (točke 36, 37, 40 in 44), stališča Komisije o intervencijski vlogi Belgije (točka 19), stališča Komisije o intervencijski vlogi Poljske (točke 7, 10 in 16) in stališča Češke republike o intervencijski vlogi Belgije (točka 18).

št. 1150/2000. Na podlagi zadnjenavedene določbe je država članica lahko oproščena obveznosti knjiženja v dobro proračuna Unije, samo če se izkaže, da dolga ni mogoče izterjati iz razlogov, ki jih ni mogoče očitati tej državi članici. [28]

81. Najprej bom analizirala vprašanje, kdaj se šteje, da je država članica vknjižila pravico z zamudo in je zato kršila člen 6(3) Uredbe št. 1150/2000. Nato se bom posvetila odnosu med členoma 6(3) in 17(2) te uredbe ter preučila, ali vknjižba z zamudo državi članici onemogoča, da bi se za oprostitev svojih obveznosti oprla na člen 17(2).

1. Kdaj država članica knjiži pravice z zamudo?

82. Po mnenju Komisije je knjiženje izvedeno z zamudo, če se izvede po roku, izračunanem od trenutka, ko *bi država članica morala določiti* pravico. Nasprotno pa Češka republika in države članice intervenientke menijo, da rok za knjiženje pravice lahko začne teči šele od trenutka, ko je država članica *dejansko določila* pravico.

83. Najprej je treba poudariti, da je iz besedila Uredbe št. 1150/2000 in sodne prakse Sodišča razvidno, da je določitev pravic tesno povezana s knjiženjem pravic. [29]

84. Iz besedila člena 6(3)(a) Uredbe št. 1150/2000 izhaja, da je pravice treba knjižiti na ustreznih računih najkasneje prvi delovni dan po 19. dnevu drugega meseca, ki sledi *mesecu, v katerem je bila pravica določena*. Rok za knjiženje pravice tako začne teči od trenutka, ko je pravica določena.

85. Če med tem obdobjem država članica pobere dajatve ali zanje pridobi jamstvo, se take pravice vknjižijo na račun A. Če pa, nasprotno, državi članici ne uspe izterjati dolga ali se dolg izpodbija, se take pravice vknjižijo na račun B. Od trenutka knjiženja pravice na račun B je država članica v skladu s členom 17(1) Uredbe št. 1150/2000 dolžna sprejeti vse potrebne ukrepe za to, da poskusi izterjati dolg in zagotovi, da je ustrezni znesek na razpolago Komisiji.

86. *Rok za knjiženje* pravic na račun A ali račun B je enak in začne teči *od* meseca, *v katerem je bila pravica določena*. Rok je torej odvisen od člena 2 Uredbe št. 1150/2000, ki določa, kdaj je treba določiti pravice.

87. Ponovno navajam, da člen 2(1) Uredbe št. 1150/2000 določa, da je treba pravice do lastnih sredstev določiti „takoj, ko so izpolnjeni pogoji za knjiženje pravice na račune in za obvestilo dolžnika, določeni v carinskih predpisih“. Člen 217(1) carinskega zakonika pa v različici, ki se je uporabljala ob upoštevnem času, določa, da morajo carinski organi carine izračunati „*takoj potem, ko so jim na voljo potrebni podatki*“. [30]

[28] Tako stališče podpira sodna praksa, na podlagi katere država članica, ki ne določi pravice Evropske unije do lastnih sredstev in ustreznih zneskov ne da na razpolago Komisiji, ne da bi bil izpolnjen eden od pogojev iz člena 17(2) Uredbe št. 1150/2000, ne izpolni obveznosti na podlagi prava Unije. Glej na primer sodbi z dne 15. novembra 2005, Komisija/Danska (C-392/02, EU:C:2005:683, točka 68), in z dne 9. julija 2020, Češka republika/Komisija (C-575/18 P, EU:C:2020:530, točka 67).

[29] V skladu s sodno prakso obstaja „neločljiva povezanost“ med obveznostjo določitve lastnih sredstev Unije, obveznostjo njihovega knjiženja na račun Komisije v zakonsko določenem roku in obveznostjo nakazila zamudnih obresti. Glej na primer sodbo z dne 21. septembra 1989, Komisija/Grčija (68/88, EU:C:1989:339, točka 17), in sodbo z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem) (C-213/19, EU:C:2022:167, točka 399).

[30] Moj poudarek. Glej točko 16 teh sklepnih predlogov in ustrezno opombo.

88. V skladu s sodno prakso je torej pravica določena, takoj ko sodni organi države članice *lahko*, prvič, *izračunajo znesek* dajatev, ki izhaja iz carinskega dolga, in, drugič, *določijo dolžnika*. [31]

89. Iz zgoraj navedenega je razvidno, da država članica knjiži sredstva na ustrezni račun (A ali B) z zamudo in tako krši člen 6(3) Uredbe št. 1150/2000, če je določila pravico z zamudo. Država članica pa določi pravico z zamudo, če je imela na voljo dovolj informacij (za izračun zneska in določitev dolžnika), vendar ni določila pravice.

90. Zato besedilo in struktura Uredbe št. 1150/2000 kažeta, da je pravilna razlaga tista, ki jo je predlagala Komisija, in sicer da država članica knjiži pravice z zamudo, če je zamudila rok, izračunan od trenutka, ko bi morala določiti te pravice, ne pa od trenutka, ko jih je dejansko določila.

91. Poljska vlada trdi, da tak pristop omogoča samovoljne odločitve. Po mnenju te države članice bi bilo hipotetični datum, na katerega bi nacionalni organi morali določiti carinski dolg, v praksi nemogoče upoštevati.

92. S poljsko vlado se ne strinjam, da je odločitev o tem, kdaj bi država članica morala določiti pravico, samovoljna. Temelji namreč na ugotovitvi, ali so imeli organi države članice na voljo dovolj informacij (o znesku in dolžniku) v trenutku, o katerem je predložena trditev, da bi država članica takrat morala določiti pravico. Če država članica ni imela ali ne bi mogla imeti na voljo dovolj informacij, nima obveznosti določiti pravice, saj obveznost nastane, samo če ima država članica na voljo dovolj informacij.

93. Če pa je mogoče dokazati, da je država članica imela ali bi, če bi ukrepala proaktivno, lahko imela vse potrebne informacije, vendar ni ukrepala, sta bila določitev in zato tudi knjiženje pravice izvedena z zamudo. Če je država članica ostala pasivna pri pridobivanju potrebnih informacij, ne more trditi, da ni mogla že prej določiti pravice.

94. Taka razlaga je skladna z nujnostjo ozke razlage obveznosti držav članic glede določitve in knjiženja pravic Unije do lastnih sredstev zaradi ranljivosti sistema lastnih sredstev Unije, ki je v celoti odvisen od proaktivnega sodelovanja držav članic. [32]

95. Razlago, da je rok za državo članico glede knjiženja pravic do lastnih sredstev treba izračunati od trenutka, ko bi pravice morale biti določene, ne pa od trenutka, ko so dejansko bile določene, podpira tudi zgodnja sodna praksa. [33] V zvezi s tem je Sodišče menilo, da tudi če ima napaka carinskih organov države članice za posledico, da zavezancu ni treba poravnati zneska zadevnih carin, to ne vpliva na obveznosti zadevne države članice glede plačila dajatev, ki *bi morale biti ugotovljene* v okviru dajanja lastnih sredstev na voljo. [34] Poleg tega je pred kratkim Sodišče

[31] Glej na primer sodbo z dne 15. novembra 2005, Komisija/Danska (C-392/02, EU:C:2005:683, točke od 58 do 61 in 68), in sodbo z dne 1. julija 2010, Komisija/Nemčija (C-442/08, EU:C:2010:390, točka 76).

[32] V zvezi s tem glej sklepne predloge generalnega pravobranilca L. A. Geelhoeda v zadevi Komisija/Danska (C-392/02, EU:C:2005:142, točka 58). Glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Darmona v zadevi Komisija/Italija (54/87, neobjavljena, EU:C:1988:537, točka 4), in sklepne predloge generalnega pravobranilca D. Ruiz-Jaraboja Colomerja v zadevi Komisija/Finska (C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05, C-461/05 in C-239/06, EU:C:2009:67, točka 94).

[33] Glej na primer sodbo z dne 10. januarja 1980, Komisija/Italija (267/78, EU:C:1980:6, točka 15). Za pregled sodne prakse o tem vprašanju glej sklepne predloge generalnega pravobranilca L. A. Geelhoeda v zadevi Komisija/Danska (C-392/02, EU:C:2005:142, zlasti točke od 53 do 59).

[34] Glej na primer sodbo z dne 15. novembra 2005, Komisija/Danska (C-392/02, EU:C:2005:683, točka 63); sodbo z dne 19. marca 2009, Komisija/Italija (C-275/07, EU:C:2009:169, točka 100); sodbo z dne 17. marca 2011, Komisija/Portugalska (C-23/10, neobjavljena, EU:C:2011:160, točka 60); in sodbo z dne 3. aprila 2014, Komisija/Združeno kraljestvo (C-60/13, neobjavljena, EU:C:2014:219, točka 45).

v zadevi Komisija/Združeno kraljestvo[35] presodilo, da Združeno kraljestvo ni vknjižilo vseh dolgovanih carinskih dajatev in posledično tudi ni določilo niti dalo na razpolago Komisiji vseh lastnih sredstev v zvezi z navedenim uvozom, ko bi jih *moralo določiti* in dati na razpolago.[36]

96. Zato v zvezi z vprašanjem, kdaj država članica knjiži pravice z zamudo, predlagam, naj Sodišče sprejme razlago, ki jo je predložila Komisija, in sicer da rok za knjiženje pravic začne teči od trenutka, ko bi država članica morala določiti pravico, ne pa od trenutka, ko jo je dejansko določila.

2. Ali se lahko država članica opre na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, če je vknjižila pravico z zamudo?

97. Komisija se v podkrepitev svoje trditve, da se država članica ne more opreti na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, če je določila in vknjižila pravico z zamudo, sklicuje na sodbo Komisija/Italija.[37] Komisija meni, da iz te sodbe izhaja, da se člen 17(2) uporablja, samo če je bil celoten carinski postopek izveden skladno s pravom Unije ter so bili zato roki za določitev in knjiženje carin na račun B upoštevani.

98. Češka republika, ki jo podpirajo belgijska, nizozemska in poljska vlada, trdi, da sodbe Komisija/Italija v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti, saj je ta izhajala iz drugačnih okoliščin.

99. Nagibam se k temu, da bi se strinjala s temi državami članicami, da ugotovitev, ki jo zagovarja Komisija, ne izhaja neposredno iz sodbe Komisija/Italija.

100. Ta sodba je izhajala iz okoliščin, v katerih so italijanski carinski organi izdali dovoljenja v nasprotju s carinskimi predpisi Unije, zaradi česar so bila poneverjena lastna sredstva v višini nad 22 milijonov EUR. Italija je ta znesek vknjižila na račun B v skladu s členom 6(3)(b) Uredbe št. 1150/2000 in se nato sklicevala na člen 17(2) te uredbe z razlago, da ni bila odgovorna za kršitev.[38]

101. Sodišče je razsodilo, da Italija ni izpolnila obveznosti s tem, ko spornih zneskov ni dala na razpolago Komisiji. Natančneje, Sodišče je v točki 65 sodbe Komisija/Italija menilo, da morajo biti za to, da je država članica oproščena obveznosti dajanja na razpolago določenih pravic, ne le izpolnjeni pogoji iz člena 17(2) Uredbe št. 1150/2000, ampak morajo biti te pravice tudi pravilno vknjižene na račun B. Kot je Sodišče pojasnilo v točki 68 te sodbe, je knjiženje na račun B izjemen primer. Sodišče je zato v točki 69 te sodbe menilo, da „so morale države članice za to, da so lahko upravičene do take izjemne obravnave, knjižiti določene pravice na račun B *v skladu s pravom Unije*“.[39]

102. Sodišče je na podlagi tega presodilo, da če bi bilo ravnanje nacionalnih organov v skladu s pravom Unije, bi bile pravice določene in knjižene na račun A. Italija se zato ni mogla sklicevati na obstoj pogojev za knjiženje na račun B, ker je z nedoločitvijo pravic sama povzročila izpolnitev

[35] Glej sodbo z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem) (C-213/19, EU:C:2022:167, točka 347).

[36] Generalni pravobranilec L. A. Geelhoed je v sklepnih predlogih v zadevi Komisija/Danska (C-392/02, EU:C:2005:142, točka 56) tudi navedel, da določitev datuma, od katerega so bile pravice dejansko določene, namesto datuma, ko bi morale biti določene, ne bi bila nezdružljiva s sistemom lastnih sredstev Unije.

[37] Sodba z dne 8. julija 2010 (C-334/08, EU:C:2010:414; Komisija/Italija).

[38] Glej sodbo Komisija/Italija (točke od 13 do 19).

[39] Moj poudarek.

pogojev iz člena 6(3)(b) Uredbe št. 1150/2000. Ker so italijanski organi nezakonito knjižili pravice do lastnih sredstev na račun B, se določbe člena 17(2) Uredbe št. 1150/2000 za to državo članico niso uporabljale. [40]

103. Po mojem mnenju se je bilo zato treba v okviru zadeve Komisija/Italija ukvarjati z okoliščinami, o katerih je bilo razsojeno, da se zanje člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000 ne uporablja, ker so bile pravice nepravilno knjižene na račun B, čeprav bi morale biti vključene na račun A, ne pa zato, ker bi bile pravice knjižene na račun B z zamudo. [41]

104. V obravnavani zadevi ni jasno, ali bi Češka republika, če bi določila pravice prej, lahko knjižila te pravice na račun A. Zdi se precej verjetno, da bi kljub vsemu morala knjižiti pravice na račun B. Vendar je bilo njeno knjiženje na račun B opravljeno z zamudo ravno zato, ker je ta država članica ostala pasivna takrat, ko je bilo mogoče pridobiti potrebne informacije za določitev pravic.

105. Sodišče v sodbi Komisija/Italija ni posebej presojalo, ali se ravnanje „v skladu s pravom Unije“ iz točke 69 te sodbe nanaša na okoliščine, v katerih je pravica pravilno knjižena na račun B, vendar bi se sámo knjiženje lahko zgodilo prej. Zato ta sodba sama po sebi ne omogoča ugotovitve, da knjiženje z zamudo državi članici samodejno onemogoča, da bi se oprla na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000.

106. Kljub temu smisel sodbe Komisija/Italija kaže na to, da je pravilna razlaga odnosa med členom 6(3) in 17(2) Uredbe št. 1150/2000 ta, da se država članica ne more opreti na člen 17(2), če je pravico določila in knjižila z zamudo.

107. Češka republika trdi, da bi bila taka razlaga člena 17(2) Uredbe št. 1150/2000 v nasprotju z namenom zakonodaje Unije glede oprostitve obveznosti države članice, če ta ni bila odgovorna za nezmožnost izterjave dajatev in takega stanja ni mogla preprečiti.

108. Po mojem mnenju je namen člena 17(2) Uredbe št. 1150/2000 utemeljen na tem, da so carine neposredni vir proračuna Unije in jih plačujejo uvozniki, ne pa države članice. Zadnjenavedene so samo posrednik pri pobiranju teh prihodkov. Če je torej nezmožnost izterjave dolga mogoče pripisati uvozniku, ne pa državi članici uvoznici, bi proračun Unije moral sprejeti izgubo.

109. Nasprotno, člen 17(2) se ne nanaša na okoliščine, v katerih *je* nezmožnost izterjave dolga mogoče pripisati državi članici, med drugim zaradi tega, ker si ni proaktivno prizadevala za pravočasno določanje in izterjavo dolga.

110. Kot je bilo pojasnjeno, je določanje in knjiženje na račune z zamudo mogoče pripisati državi članici. Določitev z zamudo pomeni natanko to, da država članica ni določila pravice, čeprav bi jo lahko. Država članica ne more trditi, da ni mogla prej določiti pravice, če je ostala pasivna pri pridobivanju potrebnih informacij.

[40] Glej sodbo Komisija/Italija (točke od 70 do 73). Glej tudi sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Komisija/Italija (C-334/08, EU:C:2010:187, točke od 68 do 78, zlasti točka 76) („Knjiženje na račun B namreč ne pride v poštev, če država članica sama povzroči nastop pogoja za knjiženje na račun B. Navedeno ustreza pravnemu načelu, da nihče ne more imeti prednosti zaradi svojega nepoštenega ravnanja.“).

[41] V zvezi s tem glej tudi sodbo z dne 3. aprila 2014, Komisija/Združeno kraljestvo (C-60/13, neobjavljena, EU:C:2014:219, zlasti točke od 51 do 54), s katero je Sodišče s sklicevanjem na točke od 61 do 65 sodbe Komisija/Italija presodilo, da se Združeno kraljestvo ni moglo opirati na oprostitev na podlagi člena 17(2) Uredbe št. 1150/2000 v okoliščinah, v katerih ta država članica sploh ni knjižila pravic na račun B.

111. Zato razlaga, po kateri se država članica ne more opreti na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, če je pravico določila in knjižila z zamudo, ni v nasprotju z namenom zakonodaje Unije, kot to razume Češka republika.

112. Kot je presodilo Sodišče, je oprostitev obveznosti, kot je določena v členu 17(2) Uredbe št. 1150/2000, izjemna in država članica se lahko nanjo sklicuje samo zaradi razloga, na katerega ni imela vpliva.[42] Taka ozka razlaga člena 17(2) Uredbe št. 1150/2000 je upravičena, ker je države članice nujno treba spodbujati, naj proaktivno določajo in pobirajo lastna sredstva Unije, saj so prihodki v celoti odvisni od sodelovanja držav članic (glej tudi točko 94 teh sklepnih predlogov).

113. Komisija poleg tega trdi, da če bi bila država članica upravičena do sklicevanja na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, tudi če bi ji bilo mogoče pripisati odgovornost za to, da ni določila pravice, bi to imelo škodljive posledice za finančne interese Evropske unije.

114. Češka republika in države članice intervenientke trdijo, da se take škodljive posledice ne morejo pojaviti; če carinskega dolga ne bi bilo mogoče izterjati zaradi določitve carinskih dajatev z zamudo, za kar bi bili odgovorni nacionalni organi, pogoji iz člena 17(2) Uredbe št. 1150/2000 ne bi bili izpolnjeni. Proračun Unije tako ne bi imel izgube.

115. Na podlagi te trditve, ki jo predlagajo navedene države članice, je mogoče ugotoviti, da je vseeno, ali se država članica sklicuje ali se ne sklicuje na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, če je določila in knjižila pravice z zamudo, saj v takih okoliščinah država članica ne bi mogla biti oproščena obveznosti dajanja ustreznega zneska na razpolago Komisiji. Zato se postavlja vprašanje, zakaj bi se bilo državi članici, ki je določila pravico pozneje, kot bi jo morala, sploh dovoljeno sklicevati na člen 17(2), če je že vnaprej znano, da pogoji, ki jih nalaga ta določba, niso izpolnjeni.

116. Menim, da če bi bila razlaga, po kateri bi se država članica lahko sklicevala na člen 17(2), tudi če je imela zamudo, sprejeta, bi to lahko škodilo učinkovitosti sistema lastnih sredstev Unije, saj bi omogočalo izjeme pri obveznosti držav članic glede pravočasnega določanja in knjiženja pravic.

117. Belgijska in nizozemska vlada kot dodaten argument zoper razlago, ki jo predlaga Komisija, poudarjata, da nadaljnje spremembe zakonodaje Unije na podlagi člena 13(2) Uredbe št. 609/2014, ki je nasledil člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000,[43] podpirajo stališče, da knjiženje z zamudo državi članici ne more samodejno onemogočati, da bi se sklicevala na to oprostitev.

118. Tudi ta trditev se mi ne zdi prepričljiva.

119. Člen 13(2) Uredbe št. 609/2014 je uvedel dodatne okoliščine, v katerih je država članica lahko oproščena obveznosti do lastnih sredstev. V relevantnem delu določa:

„Države članice se prav tako oprostijo obveznosti dajanja na razpolago Komisiji zneskov v višini *upravičenih zneskov, določenih v členu 2*, če lahko dokažejo, da napaka, ki jo je storila država članica *po določitvi teh upravičenih zneskov*, kot so napake, ki povzročijo zapoznelo vknjižbo v ločene račune, ni vplivala na neizterljivost zneska v višini upravičenih zneskov iz člena 2.“[44]

[42] Glej sodbo z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem) (C-213/19, EU:C:2022:167, točka 381).

[43] Glej opombo 15 teh sklepnih predlogov.

[44] Moj poudarek.

120. Kot je razvidno iz besedila, se ta določba nanaša na upravne napake, ki so bile storjene *po* pravilni določitvi pravic. Zato se zdi, da ta določba obravnava drugačne okoliščine od tistih, ki so predstavljene v tej zadevi, v kateri je predmet obravnave pravočasna določitev.

121. Ta trditev zato ne razveljavlja ugotovitve, da se država članica, ki je določila in knjižila pravice z zamudo, ne more sklicevati na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000.

122. Zato na podlagi zgornjih preudarkov menim, da je prvi pritožbeni razlog utemeljen.

C. Drugi pritožbeni razlog

123. Komisija v drugem pritožbenem razlogu Sodišču očita, da je v točkah od 94 do 126 izpodbijane sodbe napačno razlagalo člena 2(1) in 17(1) Uredbe št. 1150/2000 v povezavi s členom 217(1) carinskega zakonika in členom 325 PDEU ter nato presodilo, da je imela Češka republika pravico čakati na poročilo urada OLAF o misiji, preden je ukrepala ter določila in knjižila zadevne pravice.

124. Po mnenju Komisije so bili dokazi, priloženi skupnemu zapisniku, zadostni, da bi Češka republika na njihovi podlagi lahko določila carinski dolg najpozneje ob vrnitvi z misije. Ker ob vrnitvi z misije od urada OLAF ni zahtevala dokazov, je bil carinski dolg določen z zamudo in tudi zneski v višini tega dolga so bili knjiženi na račun B z zamudo.

125. Češka republika, ki jo podpirajo belgijska, nizozemska in poljska vlada, trdi, da je lahko od urada OLAF utemeljeno pričakovala, da bo izpolnil prevzete obveznosti na podlagi načela lojalnega sodelovanja v skladu s členom 4(3) PEU, ter da ne more biti odgovorna za zamudo urada OLAF. Po mnenju te države članice je urad OLAF vedel, da je Češka republika čakala, da bo urad OLAF predložil oceno in predložil dokaze, zbrane med misijo. Zato Češki republiki ni mogoče očitati, da ni že prej zahtevala teh dokazov.

126. Po mojem mnenju je Splošno sodišče napačno razlagalo pravo, ki se uporablja, ko je presodilo, da je Češka republika lahko čakala na poročilo urada OLAF o misiji, da je nato določila pravice do lastnih sredstev Evropske unije v okoliščinah obravnavane zadeve.

127. Kot je navedla Komisija, člena 2(1) in 17(1) Uredbe št. 1150/2000 v povezavi s členom 217(1) carinskega zakonika *od držav članic zahtevata*, da sprejmejo vse potrebne ukrepe za določitev pravic do lastnih sredstev Evropske unije, takoj ko je mogoče.

128. Na podlagi člena 325(1) PDEU, na katerega se Komisija med drugim sklicuje, *morajo države članice* sprejeti ukrepe, potrebne za zagotavljanje učinkovitega in popolnega pobiranja carin ter zato ustreznih zneskov lastnih sredstev. [45]

129. Iz teh določb izhaja, da so države članice dolžne določati pravice.

[45] Glej na primer sodbo z dne 5. junija 2018, Kolev in drugi (C-612/15, EU:C:2018:392, točki 51 in 52), in sodbo z dne 8. marca 2022 Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem) (C-213/19, EU:C:2022:167, točki 346 in 359).

130. Sodna praksa Sodišča potrjuje tako stališče. Sodišče je tako presodilo, da „je v sedanjem stanju prava Unije upravljanje sistema lastnih sredstev Unije *zaupano državam članicam in spada zgolj pod njihovo odgovornost*“.[46]

131. Res je, da načelo lojalnega sodelovanja države članice in urad OLAF obvezuje, da med seboj sodelujejo.[47]

132. Vendar to, da mora urad OLAF v skladu z ustrezno zakonodajo Unije[48] obvestiti države članice (in Evropski parlament) in pripraviti poročila ter da so taka poročila dopustni dokazi v državah članicah, ne spreminja odgovornosti držav članic v sistemu lastnih sredstev Unije.

133. Zato to, da urad OLAF ni predložil potrebnih informacij Češki republiki, kot je bilo obljubljeno, ne more opravičiti tega, da ta država članica ni ravnala proaktivno in ni zahtevala teh informacij od urada OLAF.

134. Zakonodaja Unije v zvezi z uradom OLAF podpira to stališče.

135. Uredba št. 1073/1999 določa, da je treba „ohranjati sedanjo razdelitev in ravnotežje odgovornosti med ravnema države in [EU]“ ter da ta uredba „ne zmanjšuje pristojnosti in odgovornosti držav članic za sprejemanje ukrepov za boj proti goljufijam, ki vplivajo na finančne interese [Evropske unije]“.[49]

136. Poleg tega člen 10(1) Uredbe št. 1073/1999 določa, da urad OLAF „lahko *kadarkoli* pošlje pristojnim organom zadevne države članice podatke, ki jih je pridobil med zunanjo preiskavo“.[50]

137. Tudi člen 21(3) Uredbe št. 515/97 kaže na to, da urad OLAF nacionalnim organom pošlje informacije, pridobljene med misijami, „na njihovo zahtevo“.

138. Vse navedeno podpira razlago, po kateri državi članici zamuda ne more biti oproščena, ker je pasivno čakala, da ji bo urad OLAF poslal informacije.

[46] Sodba z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem) (C-213/19, EU:C:2022:167, točka 345). Moj poudarek.

[47] V skladu s sodno prakso je člen 17(1) Uredbe št. 1150/2000 poseben izraz načela lojalnega sodelovanja, določenega v členu 4(3) PEU. Glej sodbo z dne 5. oktobra 2006, Komisija/Nemčija (C-105/02, EU:C:2006:637, točka 87), in sodbo z dne 5. oktobra 2006, Komisija/Belgija (C-377/03, EU:C:2006:638, točka 93). To velja tudi za člen 325(3) PDEU, ki države članice poziva, naj „usklajujejo svoje delovanje, katerega cilj je zaščita finančnih interesov Unije pred goljufijami“ ter „skupaj s Komisijo organizirajo tesno in redno sodelovanje med pristojnimi organi“. Glej sodbo z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem) (C-213/19, EU:C:2022:167, točka 261).

[48] V zvezi s tem glej člena 20 in 21 Uredbe (ES) št. 515/97 z dne 13. marca 1997 o medsebojni pomoči med upravnimi organi držav članic in o sodelovanju med njimi in Komisijo zaradi zagotavljanja pravilnega izvajanja carinske in kmetijske zakonodaje (UL 1997, L 82, str. 1); člen 9 ter uvodni izjavi 13 in 16 Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) (UL, posebna izdaja v slovnšćini, poglavje 1, zvezek 3, str. 91). Zadnjenavedena uredba je bila nato razveljavljena z Uredbo (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. septembra 2013 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) (UL 2013, L 248, str. 1).

[49] Uvodni izjavi 3 in 21 Uredbe št. 1073/1999. Podoben jezik je uporabljen v uvodnih izjavah 2 oziroma 49 Uredbe št. 883/2013. Glej tudi uvodno izjavo 2 Sklepa 1999/352, ki ponavlja, da je treba „ohraniti sedanjo razporeditev in uravnoteženost odgovornosti med nacionalno ravnjo in ravnjo [EU]“.

[50] Moj poudarek. Glej tudi uvodno izjavo 15 Uredbe št. 1073/1999. Podoben jezik je uporabljen v členu 12(1) oziroma uvodni izjavi 35 Uredbe št. 883/2013.

139. To stališče potrjuje sodna praksa. S sodbo Komisija/Združeno kraljestvo,[51] ki obravnava carinske goljufije v zvezi s tekstilnimi in obutvenimi izdelki s poreklom iz Kitajske, je Sodišče razsodilo, da je Združeno kraljestvo med drugim kršilo obveznosti na podlagi prava Unije na področju lastnih sredstev, in sicer glede dajanja na razpolago tradicionalnih lastnih sredstev Komisiji. Sodišče je presodilo, da ker je uporaba carinskega prava Unije obveznost držav članic, za katero so izključno odgovorne, bi moralo Združeno kraljestvo uporabiti ustrezne ukrepe, da bi pravilno določilo te vrednosti, in zato ne bi moglo izkoristiti lastne opustitve ukrepanja, da bi upravičilo dejstvo, da ni dalo na razpolago lastnih sredstev. Informacije, ki jih je zagotovil urad OLAF, bi bile lahko kvečjemu dopolnilno orodje, vendar niso nadomestile informacij, ki bi jih morale pridobiti države članice.[52]

140. Na podlagi navedenega ugotavljam, da Češki republiki v posebnih okoliščinah te zadeve ne more biti oproščeno, da je določila in knjižila pravice do lastnih sredstev z zamudo, ker je čakala na poročilo urada OLAF o misiji, preden je sprejela potrebne ukrepe za določitev dajatev, ki jih dolguje družba Baide.

141. Opozoriti je treba, da je glede na zaporedje dogodkov, kot so predstavljeni v točkah od 26 do 44 teh sklepnih predlogov:

– Češka republika sprejela profil tveganja leta 2006, zato je vedela za sum izogibanja protidampinškim dajatvam Unije;

– misija novembra 2007 potrdila obstoj carinske goljufije in, kot je razvidno iz skupnega zapisnika, so bili med to misijo češki organi seznanjeni z dokumentacijo, ki je dokazala, da se je družba Baide izognila protidampinškim dajatvam Unije za več uvozov žepnih vžigalnikov;

– Češka republika čakala na prejem poročila urada OLAF o misiji iz julija 2008 in na različico v češkem jeziku iz avgusta 2008. Kot je Češka republika potrdila na obravnavi, ni komunicirala z uradom OLAF, da bi poskušala pridobiti dokumente že pred tem. Češka republika ni naredila nič, saj je urad OLAF obljubil, da bo poslal informacije;

– Češka republika začela ukrepati šele avgusta 2008, tj. približno devet mesecev po misiji z novembra 2007;

– Češka republika začela določati in knjižiti pravice do lastnih sredstev Evropske unije šele septembra 2008, tj. skoraj deset mesecev po misiji z novembra 2007.

142. V teh okoliščinah se mi ne zdi objektivno razumno, da država članica čaka najmanj devet mesecev po pridobitvi potrditve, da je bila storjena goljufija.

143. Zato je Češka republika dejansko določila in vknjižila pravice do lastnih sredstev Unije z zamudo že samo zaradi tega, ker je pasivno čakala, da ji urad OLAF zagotovi informacije.

[51] Glej sodbo z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem) (C 213/19, EU:C:2022:167, zlasti točki 404 in 533).

[52] Glej sodbo z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem) (C-213/19, EU:C:2022:167, zlasti točke 374, 377 in 378 ter točke od 392 do 394). Glej tudi točko 322 te sodbe, v kateri je Sodišče presodilo, da „je namen carinskih kontrolnih ukrepov, sprejetih na ravni Unije, res podpora državam članicam, vendar ne morejo nadomestiti ukrepov kontrole in učinkovite zaščite finančnih interesov Unije, ki so jim naloženi“.

144. Vendar zato urad OLAF ni oproščen tega, da ni predložil obljubljenih informacij. Strinjam se lahko s trditvami belgijske vlade, da službam Komisije, kot je urad OLAF, ne bi smeli dovoliti, da površno opravljajo svoje naloge.

145. Vendar to, da je urad OLAF kršil obveznosti, države članice ne odvezuje od njene obveznosti glede tega, da mora sprejeti vse potrebne ukrepe za pravočasno določitev in vknjiženje pravic do lastnih sredstev Unije.

146. V nasprotju s predložitvami Češke republike obveznosti, ki jih je prevzel urad OLAF, niso upoštevne, saj ne nadomeščajo odgovornosti držav članic za sprejetje vseh mogočih ukrepov.

147. Zato na podlagi zgornjih preudarkov menim, da je drugi pritožbeni razlog utemeljen.

IV. Posledice

148. Prvi in drugi pritožbeni razlog sta po mojem mnenju utemeljena. Zato je treba točko 1 izreka izpodbijane sodbe razveljaviti.

149. Sodišče lahko v skladu s členom 61, prvi odstavek, drugi stavek, Statuta Sodišča Evropske unije v primeru razveljavitve odločbe Splošnega sodišča samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje. Menim, da je v tem primeru tako.

150. Iz moje analize prvega pritožbenega razloga izhaja, da se država članica ne more sklicevati na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, če določi in knjiži pravice z zamudo. Prav tako iz moje analize drugega pritožbenega razloga izhaja, da je Češka republika v posebnih okoliščinah te zadeve določila in knjižila zadevne pravice z zamudo. Zato se Češka republika ne more opreti na člen 17(2) Uredbe št. 1150/2000, da bi bila oproščena obveznosti dajanja na razpolago spornih zneskov Komisiji, in je bila dolžna knjižiti sredstva v dobro računa Komisije. V skladu s tem je obstajala ustrezna pravna podlaga za plačilo in Evropska unija se v obravnavani zadevi ni neupravičeno obogatila. Zato predlagam, da Sodišče zavrne tožbo zaradi neupravičene obogatitve Evropske unije, ki jo je Češka republika vložila pred Splošnim sodiščem.

V. Stroški

151. Sodišče v skladu s členom 184(2) Poslovnika Sodišča odloči o stroških, če je pritožba utemeljena in samo dokončno odloči v sporu.

152. V skladu s členom 138(1) Poslovnika Sodišča, ki se na podlagi njegovega člena 184(1) uporablja za pritožbeni postopek, se plačilo stroškov naloži neuspeli stranki, če so bili ti priglašeni. Ker je Komisija priglasila stroške v zvezi s pritožbo in je bila Češka republika neuspešna, je treba Češki republiki naložiti, da poleg svojih stroškov nosi tudi stroške Komisije na prvi stopnji in v pritožbenem postopku.

153. Poleg tega v skladu s členom 140(1) Poslovnika Sodišča, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, države članice, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Zato je treba Kraljevini Belgiji in Republiki Poljski naložiti, da nosita svoje stroške na prvi stopnji in v pritožbenem postopku, Kraljevini Nizozemski pa, da nosi svoje stroške v pritožbenem postopku.

VI. Predlog

154. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj:

– presodi, da sta prvi in drugi pritožbeni razlog utemeljena;

– točko 1 izreka sodbe Splošnega sodišča z dne 11. maja 2022, Češka republika/Komisija (T-151/20, EU:T:2022:281), razveljavi;

– tožbo zaradi neupravičene obogatitve Evropske unije, ki jo je Češka republika vložila pred Splošnim sodiščem, zavrne;

– Češki republiki naloži plačilo stroškov, ki so Evropski komisiji nastali na prvi stopnji in v pritožbenem postopku;

– Kraljevini Belgiji in Republiki Poljski naloži plačilo njunih stroškov na prvi stopnji in v pritožbenem postopku, Kraljevini Nizozemski pa plačilo njenih stroškov v pritožbenem postopku.